

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Orquestra
simfònica
del Vallès

Col·labora

FUNDACIÓ
ÒPERA
CATALUNYA

EL BARBER DE SEVILLA G. ROSSINI

SIMFÒNICS AL PALAU
2021|2022

DISSABTE, 9 OCTUBRE 2021 – 18.30 h
Palau de la Música Catalana - Sala de Concerts

OCTUBRE 2021

SABADELL, Teatre La Faràndula

Dimecres 20, a les 20 h
Dijous 21, a les 20 h*
Divendres 22, a les 20 h
Dissabte 23, a les 18 h*
Diumenge 24, a les 18 h
(*Funció Escola d'Òpera)

REUS, Teatre Fortuny Dimarts 26, a les 20:30 h

FIGUERES, Teatre El Jardí Diumenge 31, a les 19 h

NOVEMBRE 2021

MANRESA, Teatre Kursaal Dimecres 3, a les 18 h

SANT CUGAT DEL VALLÈS, Teatre-Auditori Divendres 5, a les 19 h

BARCELONA, Palau de la Música Catalana Dissabte 6, a les 18:30 h

LLEIDA, Teatre de la Llotja Diumenge 7, a les 19 h

TARRAGONA, Teatre Tarragona Divendres 12, a les 19 h

GRANOLLERS, Teatre Auditori Diumenge 14, a les 18 h

IL BARBIERE DI SIVIGLIA

de Gioacchino Rossini (1792–1868)

Òpera bufa en dos actes (Sobretitulada en català).

Text de Cesare Sterbini i basat en *Le barbier de Séville* de Pierre Augustin Caron de Beaumarchais.

Figaro

César San Martín

Rosina

Carmen Romeu

Conte d'Almaviva

Pablo Martínez

Dottor Bartolo

Fernando Álvarez

Don Basilio

Jeroboám Tejera

Berta

Eugènia Montenegro

Fiorello

Pau Camero

Oficial

Fabián Reynolds

Notari

Andrés Rodríguez

Ambrogio

Salvador Esplugas

Alcalde

Carles Salmons

Guitarra

Àngel Arévalo

Clavecí

Andrea Álvarez

Continu

Roman Boyer

Direcció musical

Daniel Gil de Tejada

Direcció d'escena

Pau Monterde

**Assistent de la direcció
d'escena**

Miquel Gorriz

Disseny d'escenografia

Elisabet Castells

Disseny de vestuari

Montse Figueras

Il·luminació

Nani Valls

**Cor Amics de l'Òpera
de Sabadell****Orquestra Simfònica
del Vallès****Nova producció de la
Fundació Òpera
a Catalunya****Assistents musicals**

Andrea Álvarez /

Marta Pujol / Anna Crexells
/ Viviana Salisi/

Víctor Martínez

Traducció sobretitulat

Jordi Torrents

Adaptació sobretitulat

Glòria Nogué

Regidor d'escenari

Jordi Galobart

Realització escenografia

Raül Vilasis

RB Creacions 1990, S.L.

Berta Vidal

Realització vestuari

M. Carmen Muñoz /

Eva Selma

Perruqueria

Júlia Ramírez /

Nerea Rodríguez

Maquillatge

Amparo López

La longevitat d'Il Barbiere di Siviglia de Rossini

Estrenada a Roma el 20 de febrer de 1816, en mig d'una tempesta de protestes que va canviar de signe a la segona representació (l'endemà), va significar per al compositor l'èxit més grandios de tota la seva carrera. Aquesta perpetuació de l'èxit el deu en part aquesta obra a la gràcia del text de Beaumarchais (*Le Barbier de Séville*, 1775), bastant ben adaptat a la llengua italiana pel llibretista Cesare Sterbini (1784-1831).

Aquesta felicitat conjunció de text i música és la que ha donat a aquesta òpera la seva poc habitual longevitat en escena; avui dia són bastantes les òperes que emergeixen altre cop en els teatres operístics, sovint després d'una llarga hibernació (com altres moltes del mateix Rossini), però el *Barbiere* que ens presenta novament l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell té el mèrit poc freqüent d'haver sobreviscut durant dos segles malgrat els notables canvis estètics pels quals ha passat el món de l'òpera, des de l'estil encara rococó lluit per Rossini en aquesta obra, passant pel belcantisme romàntic, l'onada forta del Verdi tardà i el verisme, i sobrevivint fins i tots les embranzides del llenguatge del segle XX musical.

El més curiós, però, és que aquesta supervivència ha estat a costa d'una gran quantitat d'alteracions i falsificacions de la partitura que van arribar a fer veritables destrosses interpretatives sense que, però, perdés el seu atractiu per al gran públic operístic de tots els períodes pels quals va anar passant.

Un dels canvis més importants i persistents va ser la reconversió del paper de Rosina, la protagonista, de la veu de mezzosoprano originalment escrita per Rossini, en paper de soprano lleugera. Aquest canvi desvirtua la figura de Rosina, a la qual Rossini, amb la veu de mezzosoprano, volia donar un caràcter decidit i voluntariós que resulta molt més convincent que no pas el caràcter frívol i superficial que deixa intuir la veu agilíssima de soprano de coloratura. Però quan això es va convertir en costum, coincidint amb la moda de les "sopranos-ocellet", sorgida a finals del segle XIX, ja no hi va haver res a fer.

A Rossini no li agradava aquesta adulteració del caràcter de Rosina, però mai no va protestar obertament. Sembla que Adelina Patti, que volia cantar el paper així, li va demanar a Rossini que l'escoltés perquè li donés el vist-i-plau. Rossini va seure a escoltar la versió de la Patti, i quan aquesta va acabar de fer els refilets i ornamentacions que li van venir de gust, el mestre es va alçar somrient i va dir: "Magnífic, realment, molt ben cantat. I de qui és la música?". Si la Patti hagués tingut una mica de criteri hauria entès la censura implícita en la humorística resposta de Rossini. Però ella ja en tenia prou amb l'aparent complicitat del compositor.

Però, és clar, després van venir altres adulteracions. La "lliçó de música" que canta Rosina en el segon acte resultava massa feixuga per a una veu lleugera, fins i tot

malgrat les adaptacions de rigor, i es va acabar imposant el costum de substituir aquesta peça introduint en el seu lloc una ària de coloratura de soprano lleugera que no formava part de la partitura. Però les consciències artístiques de l'època eren molt més laxes, i la salvatjada musical es justificava dient que, a última hora, allò era una "lliçó de música" i s'hi podia cantar una peça qualsevol que permetés el lluïment de la cantant. Qui signa aquestes línies encara va sentir la soprano Gianna D'Angelo al Liceu (1960) cantant les "Variacions de Proch" amb una innegable quantitat i qualitat d'exhibicions vocals.

Les alteracions que va patir el *Barbiere* no es van reduir a aquests canvis: la figura de Don Basilio va ser objecte de tota mena de grolleres adaptacions per part de baixos que no tenien ni remota idea del que era el cant de les òperes bufes italianes del temps de Rossini; la famosa peça de "La calunnia" s'exagerava, i s'adulterava amb afegits, amb crits molt inadequats i una comicitat de baixa estofa que feia feredat. També el paper del Dr. Bàtolo se solia alterar, no solament minimitzant el cant buf propi del personatge, sinó sobre tot mentre es va mantenir la tradició –espúria– que el Dr. Bàtolo no cantés la seva ària "A un dottor della mia sorte", que és molt extensa i complicada, sinó una altra ària escrita per Pietro Romani (1791-1877) titulada "Manca un foglio" que era més fàcil, i que el baix (probablement català) Pau Rosich va introduir a l'òpera i la va cantar tan sovint que finalment es va quedar durant molts anys en la partitura de Rossini (encara apareix en l'enregistrament del *Barbiere* de La Scala, el 1930, amb Salvatore Baccaloni).

La redempció de totes aquestes barbaritats (a més de talls, adulteracions de tonalitats, etc.) va venir de mans de la mezzosoprano catalana Conxita Supervia, la veu de la qual tenia les qualitats òptimes per cantar el *Barbiere* com a mezzosoprano de coloratura. Va ser el director d'orquestra Vittorio Gui, un gran entusiasta de Rossini, qui la va animar a cantar el *Barbiere* en la seva versió original de mezzosoprano, el 1921. L'èxit va ser enorme i la Supervia va fer la mateixa operació de recuperació amb *La Cenerentola* i *L'italiana in Algeri* i les va cantar per tot el món (al Liceu sols el *Barbiere* i *L'italiana*). La mort prematura de la Supervia (març de 1936) i les guerres que va viure Europa van impedir que aquesta troballa musical no es repetís fins els anys 1940, quan Fedora Barbieri i Giulietta Simionato van començar a cantar Rossini en la tessitura original, cosa que ha motivat el retorn del repertori d'aquest autor al repertori internacional. La gran popularitat de *La Cenerentola*, modernament, ha competit fortament amb el famós *Barbiere di Siviglia*, però la presència d'aquesta última òpera continua inalterada. I un cop més la tornem a trobar –en una versió sense adulteracions– per iniciativa de la Fundació Òpera a Catalunya.

Roger Aliet

IL BARBIERE DI SIVIGLIA

Estrenada al Teatro Argentina de Roma

20 de febrer de 1816

*L'escena té lloc a Sevilla,
a finals del segle XVIII*
Acte I

Quadre primer – Una plaça, davant la casa del Doctor Bartolo

És a punt de fer-se de dia. Entra el Comte d'Almaviva, acompanyat pel seu criat Fiorello i una colla de músics (*Piano pianissimo*). El noble té la intenció de dedicar una serenata a Rosina, noia òrfena que viu amb el seu tutor, el Doctor Bartolo, el qual no la deixa sortir mai de casa. El Comte canta una cançó d'amor (*Ecco, ridente in cielo*), però Rosina no es deixa veure i els músics són acomiadats.

Ja de dia, el Comte resta sol i s'amaga en veure aparèixer Figaro, el barber, que es presenta tot explicant les seves virtuts i habilitats, tantes que el fan gairebé imprescindible a tota Sevilla (*Largo al factotum*). Resulta que Figaro és un vell conegut del Comte i aquest, que el reconeix, s'hi adreça i li explica, tot demanant-li discreció, que és a la ciutat a causa de Rosina, de qui està enamorat. Mentre parlen, la noia surt al balcó i llença un paper, dirigit al Comte, el qual el recull.

El vell Bartolo, que ho ha vist, vol saber de què es tracta. Ella li respon que és la lletra de l'ària de *L'inutil precauzione*, l'òpera de moda, i li prega que surti a recollir-la. Com que el paper ja no hi és, Rosina diu que el vent se l'ha emportat. Bartolo s'enfada i la fa entrar a casa, tot jurant que farà clausurar el balcó. Poc després surt de casa.

Almaviva demana a Figaro que l'ajudi a conquistar el cor de la noia sense, però, que aquesta sàpiga qui és ell en realitat. Per això es farà passar per Lindoro, un noi sense fortuna. Figaro li aconsella de declarar-se amb música, i tot seguit el Comte entona una nova cançó (*Se il mio nome*). Rosina el sent i l'escolta complaguda però, de sobte, la finestra es tanca. Figaro i el Comte s'empesquen un pla perquè aquest pugui entrar a la casa (*All'idea di quel metallo*): el Comte es farà passar per un soldat embriac.

Quadre segon – Dins la casa de Bartolo

Rosina està enamorada de Lindoro i vol aconseguir-lo. Així ho confessa mentre explica el seu caràcter, dòcil però perillós si la punxen (*Una voce poco fa*). Arriba Figaro i la noia li explica les seves penes. El barber és a punt de confessar-li els plans de Lindoro, però arriba Bartolo i Figaro s'amaga. El tutor està de mal humor i parla malament del barber. Rosina, per fer-lo enrabiar encara més, li'n parla amb paraules extremadament elogioses.

Arriba Don Basilio, l'intrigant i tafaner mestre de música, amb la notícia que el Comte d'Almaviva és a Sevilla. Bartolo s'espanta ja que sap que l'aristòcrata va darrera de Rosina. Basilio, però, el tranquil·litza: només cal inventar una bona calúmnia perquè el Comte quedi totalment desacreditat (*La calunnia è un venticello*). Bartolo, no obstant, no les té totes i prefereix fer via preparant el seu casament amb Rosina, ja que n'està enamorat, i els dos homes se'n van a preparar el contracte.

El barber explica a la noia que Lindoro l'estima (*Dunque io son*). Rosina ja tenia preparat un missatge per l'enamorat, l'entrega a Figaro i aquest se'n va. Torna Bartolo, el qual interroga la noia sobre les relacions que manté amb el barber i, cada cop més enutjat, decideix tancar-la a casa amb pany i forrellat (*A un dottor della mia sorte*). Apareix el Comte disfressat d'oficial borratxo (*Ehi di casa*).

Afirma que li toca hostatjar-se en aquella casa. Bartolo no en vol saber res i diu que té una dispensa. Entra Rosina, que reconeix Lindoro. Ell aconsegueix passar-li una carta, cosa que Bartolo veu. Rosina, que és més llesta, la canvia per la llista de

la bugada. Apareixen la criada Berta i Basilio. A hores d'ara el terrabastall ja és notable i finalment s'hi afegeix Figaro, tot dient que amb tant de soroll ja tenen a mitja ciutat alarmada. De sobte truquen a la porta: és una patrulla de soldats que vénen a veure què passa (*Fermi tutti*). L'oficial vol detenir el Comte, però aquest, discretament, se li dona a conèixer i els soldats el saluden amb respecte. La resta de personatges, excepte Figaro, no entenen el que passa (*Freddo ed immobile*) i l'acte acaba amb una *stretta* on cada un afirma que té el cap com un timbal i és a punt de tornar-se boig (*Mi par d'essere con la testa*).

Acte II

Dins la casa de Bartolo

El Comte torna a l'atac. En aquesta ocasió es disfressa de professor de música, de nom Don Alonso, dient que vé en lloc de Don Basilio, que està malalt (*Pace e gioia sia con voi*). Per guanyar-se la confiança de Bartolo li mostra la carta de Rosina, dient que el Comte li ha donada, fet que prova la poca estimació d'aquest per Rosina. El tutor, entusiasmada, fa venir Rosina, per rebre la lliçó (*Contro un cor che accende amore*). Mentre Bartolo s'endormisca, els dos enamorats s'intercanvien paraules d'amor. El tutor es desperta i diu que a la seva època la música era millor (*Quando mi sei vicina*). Arriba Figaro per afaitar el vell, però la seva intenció real és obtenir la clau de la reixa del balcó, cosa que finalment aconsegueix després de despistar Bartolo.

De sobte apareix Don Basilio: la sorpresa és general (*Don Basilio...*). Entre tots aconsegueixen de persuadir-lo que se'n vagi i es fiqui al llit, ja que està molt malalt. Un cop ha marxat, Figaro fa la barba a Bartolo, mentre els dos amants planegen la fuga. En un moment de distracció del barber, Bartolo se'n adona del que passa i, enfurismat, organitza un daltabaix. Tots opten per sortir. Entra Berta, que reflexiona sobre la vellesa i la bogeria dels homes vells que volen casar-se amb noies joves (*Il vecchiotto cerca moglie*).

Basilio diu a Bartolo que no coneix cap Don Alonso. El tutor crida Rosina i li ensenya la carta: la noia es creu burlada per Lindoro, al qual pren per intermediari del Comte, i vol venjança. Surten tots i esclata una tempesta. Quan acaba, arriben Figaro i Almaviva, que vénen a buscar Rosina. Aquesta està molt enfadada, però el seu enamorat li diu que no és Lindoro, sinó el propi Comte d'Almaviva. Rosina es calma i decideix escapar-se (*Ah! Qual colpo inaspettato*). Tot d'una, però, veuen que Bartolo ha retirat l'escala que havien posat al balcó per tal d'escapar-se. Mentrestant arriba Basilio amb un notari. Aprofitant la foscor, Figaro es fa passar per Bartolo i diu al notari que casi la parella. Basilio no vol fer de testimoni, però el Comte li dóna un anell i el convenç. Quan ja són casats arriba Bartolo amb soldats per fer detenir els qui pensa que són lladres. El Comte s'identifica (*Cessa di più resistere*) i diu al tutor que de res li ha servit la inútil precaució de retirar l'escala del balcó.

L'òpera acaba en forma de *vodevil*, amb els tres protagonistes principals celebrant la perfecció del final i tots els altres desitjant felicitat i amor a la nova parella (*Di si felice innesto*).

B

e

e

Intèrprets

Fernando Álvarez Baríton
Dottor Bartolo

Baríton argentí d'àmplia formació musical, nascut a Buenos Aires. És llicenciat per la Universidad de las Artes, on va estudiar piano, violoncel, composició i direcció d'orquestra. Paral·lelament a la seva activitat de director, comença l'estudi del cant a Argentina, Gran Bretanya i Itàlia.

Fa el seu debut el 2000 cantant a la ciutat de Porto Alegre, Brasil, el rol del Cacicco de l'òpera *Il Guarany*, d'Antonio Carlos Gomes. El 2006 debuta a Itàlia amb el rol de Masetto, de Don Giovanni, a l'amfiteatre grec de Taormina, Sicília, amb regia de Simone Alaimo. El 2008 canta el rol protagonista d'Edipo Re de Leoncavallo i Silvio, de Pagliacci, a l'Òpera de Salònica, a Grècia. El 2010 va protagonitzar Rigoletto en el Teatro Español de Santa Rosa, a La Pampa, i Il signor Bruschino, de Rossini. A Madrid ha cantat el Conte di Luna d'Il trovatore i Germont, de *La traviata*. En el Teatro Solís de Montevideo i en el V Festival de Música y Artes de Titulcia (Madrid) ha interpretat el rol de Tonio de Pagliacci. Recentment ha debutat el rol protagonista de Falstaff a Sabadell.

Pablo Martínez Tenor
Conte d'Almaviva

Va estudiar amb els mestres Ryland Davies i Rosa Domínguez a l'Escola Superior de Música Reina Sofía. Ha participat en el *Messies* de Händel com a tenor solista amb l'Orquesta Sinfónica de Colombia. Amb la mateixa va cantar el tenor solista de *Rèquiem* de Mozart, en l'homenatge pòstum al Nobel de literatura, Gabriel García Márquez. Durant el seu temps a Espanya ha cantat al Teatro Real, *L'elisir d'amore* a Granada, etc. Va representar el rol d'Ernesto de l'òpera *Don Pasquale* de Gaetano Donizetti en el marc de l'Ópera Estudio de Tenerife 2016 i va cantar en el Teatro Regio de Parma *El retablo de Maese Pedro*. Va interpretar el rol de Fenton al Teatro Mayor Julio Mario Santo Domingo en la producció de *Falstaff* de l'Ópera de Colombia durant la temporada 2017, el rol de Ferrando de *Così fan tutte* a Polònia, Don Ramiro en la producció del Teatro Colón de Bogotá de *La Cenerentola* (2018) i el Conte Almaviva en el *Il barbiere de Sevilla* a l'Òpera de Cracòvia i amb l'Ópera de Colombia (2019).

Eugènia Montenegro Soprano
Berta

Soprano lírica nascuda a Barcelona. És tècnic d'imatge i sò. Premi d'Honor de cant al Conservatori Municipal de Barcelona.

La seva mestra la mezzosoprano Francesca Roig. Ha treballat amb repertoristes com García Morante, Baldwin, Fernàndez Aguirre... Ha rebut classes magistrals de Montserrat Caballé i Mirna Lacambra entre d'altres. Dirigida per Johnson, García, Argudo, Gil de Tejada, Monterisi, Orciuolo, Gimeno... Ha estat membre dels cors juvenils de l'Orfeó Català.

Ha estat membre del cor d'òpera de Sabadell. Ha actuat per arreu de Catalunya, estat Espanyol, França, Alemanya, Holanda i Croàcia. Per òpera a Catalunya ha intervingut en diversos rols secundaris. I en rols principals a: *Nabucco*, *Die Zauberflöte*, *Norma*, *Orfeo ed Euridice*, *Turandot*, *Le Nozze di Figaro*, *Don Giovanni* i *Cavalleria Rusticana*. Premi a la millor intèrpret de compositor català en la 16^a. Edició del concurs Mirabent i Magrans. Guanyadora del premi Camerata Sant Cugat 2011. Tercer premi de la sisena edició del concurs germans Plà, a Balaguer.

Carmen Romeu Soprano
Rosina

Soprano de Silla (València), ha estat alumna de Renata Scottò al Opera Studio de la "Academia Santa Cecilia" de Roma i ha estat guardonada amb el Premi a la Cantant Revelació per la Fundación de los Premios Líricos Teatro Campoamor. Ha treballat amb mestres com L. Maazel, R. Chailly, K. Nagano, A. Zedda, C. Aragó, D. Renzetti, M. Ortega, P. Fournillier, el Sr. Mariotti o J. M. Pérez Serra, entre altres.

Entre les seves recents actuacions cal destacar *Otello* de Rossini (*Desdemona*) al Theater an der Wien, Opera Vlaanderen i San Carlo de Nàpols; *Idomeneu* al Palau de les Arts; *La Bohème* (Musetta) al San Carlo de Nàpols, Teatre Reial, Les Arts, ABAO i Campoamor d'Oviedo; *Così fan tutte* (Fiordiligi) al Principal de Palma, Són Carlos de Lisboa i Auditorium de Roma; *Armida* (Armida) a l'Òpera Vlaanderen i Rossini Opera Festival de Pesaro; *La Donna de l'Estany* (Elena) en el ROF; *Poliuto* (Paolina) al São Carlos; *Adina* (Adina) de Rossini al Reate Festival; *La Traviata* (Violetta) a Oviedo i Còrdova; *Il Barbiere di Siviglia* (Rosina) i Rinaldo a Oviedo; *La d'el manat de roses* (Ascensió) al Teatre de la Zarzuela, Teatre de la Maestranza i Teatre Campoamor d'Oviedo; Les orenetes al Teatre de la Zarzuela i Teatre Campoamor; *Marina* (Marina), *Clementina* (Donya Clementina) i *La casa de Bernarda Alba* (Adela) al Teatre de la Zarzuela.

César San Martín Baríton
Figaro

Amb un cant honest i expressiu, César San Martín és un dels barítons de referència en l'àmbit espanyol, no només per la seva qualitat vocal sinó també per la seva gran versatilitat i adaptació als personatges.

Des del seu debut en l'òpera "*Il Barbiere di Siviglia*" com "Figaro" al Teatro Real de Madrid, ha interpretat nombrosos papers d'òpera i sarsuela on cal destacar "Papa-geno" de *La Flauta Màgica*, el "Conte di Almaviva" de *Le nozze di Figaro*, "Schau-nard" de *La Bohème*, "Joaquín" de *La de Manojó de Rosas*, "Vidal" de *Luisa Fernanda*, "Germán" de *La del Soto del Parral* o "Juanillo" en *El Gato Montés*.

Ha cantat al Teatro Real i el Teatre de la Sarsuela de Madrid, el Teatre de l'Capitoli de Tolosa, el Teatre Nacional São Carlos de Lisboa, així com al Maggio Musicale Fiorentino i al Teatre San Carlo de Nàpols.

Ha treballat sota la batuta de mestres de prestigi internacional com Alberto Zedda, Renato Palumbo, Eliahu Inbal, Miguel Roa o J. López Cobos. Sobre l'escenari ha estat guiat per reconeguts registes entre els quals destaquen Robert Carsen, Peter Sellars, Mario Martone, Graham Vick, Emilio Sagi o José Carlos Plaza.

Jeroboám Tejera Baix
Don Basilio

Natural de Tenerife, s'inicia a la música amb la guitarra, bandúrria, llaüt i clarinet. Estudia cant en el Conservatori Superior de Música de Tenerife i seguidament amb el tenor Joan Ferrer Serra. Cursos vocals amb el director d'orquestra Carlos Aransay, la soprano Dolores Aldea, la mezo Natalia Gavrilan i els tenors Raúl Giménez i Vittorio Terranova. Cursos d'interpretació escènica amb els professors Miquel Gorriz i Pau Monteverde y expressió corporal amb el professor Jordi Vilà. L'any 2007 rep el Primer Premi en el Concurs de Cant Mirna Lacambra, obtenint una beca d'estudis de perfeccionament a l'Escola d'Òpera de Sabadell per interpretar el rol de Don Magnifico en *La Cenerentola* de Rossini. Ha cantat sota la batuta de mestres com Alberto Zedda, Maurizio Barbacini, Gianluca Martinenghi, Elio Orciuolo, Sir Colin Davis, Alain Guingal, Timothy Redmond, Hillary Griffiths, Ludmila Orlova, Miquel Ortega, José Miguel Pérez Sierra, Mariano Rivas, Daniel Gil de Tejada o Víctor Pablo Pérez, entre d'altres.

Pau Camero
Fiorello

Fabían Reynolds
Oficial

Director Musical

Daniel Gil De Tejada

Director d'orquestra i del cor

Daniel Gil de Tejada és un dels directors més llorejats de la seva generació. Ha estat guardonat en sis concursos internacionals que l'han dut a dirigir a Itàlia, França, Polònia, Bulgària i Romania. Nascut a València, l'any 1999 es trasllada a Londres becat per l'Instituto Valenciano de la Música, per estudiar Direcció d'Orquestra en el Royal College of Music. Treballa des de 2003 amb els Amics de l'Òpera de Sabadell on ha dirigit trenta-sis títols, destacant l'estrena a l'entitat sabadellenca d'òperes com *Turandot* i *Manon Lescaut*, de Puccini i *Otello*, *Don Carlo* i *Falstaff*, de Verdi. Ha dirigit l'Orquestra Sinfònica de Madrid, Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu, Orquestra de València, Orquestra Simfònica del Vallès, Orquestra de Córdoba, Orchestre Philharmonique de Nice, Orquestra Sinfònica G. Rossini, Orquestra del Teatro Sperimentale de Spoleto, Witold Lutoslawski Chamber Philharmonia, entre d'altres, en llocs com el Teatro Real de Madrid, Gran Teatre del Liceu, Auditori i Palau de la Música de Barcelona, Palau de la Música de València, Teatro Villamarta, Opéra de Nice, Teatro Pergolesi de Jesi, Teatro Sperimentale de Spoleto i Bulgaria Hall de Sofia.

Des de l'any 2021 és Director Musical i director artístic adjunt de la Fundació Òpera a Catalunya.

Director d'Escena

Pau Moner

Director d'escena

Terrassa (1949). Arquitecte i director d'escena. Doctor per la UAB amb una tesi sobre dramaturgia musical. Ha estat professor d'interpretació a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, del qual fou director entre 1992 i 2002 i professor al Màster en Estudis Teatral de la UAB i l'Institut del Teatre. Director de la Fundació per a l'ESMUC entre 2008 i 2011. Professor a l'Escola d'Òpera de Sabadell. Ha realitzat una trentena de muntatges teatrals com a director d'escena. El 1992 es va especialitzar en la direcció escènica d'òpera i ha realitzat més de trenta posades en escena operístiques, amb títols com *Così fan tutte* de Mozart, amb la Wiener Taschenoper, *Le nozze di Figaro*, *Don Giovanni*, *Così fan tutte* i *Die Zauberflöte*, de Mozart, *L'italiana in Algeri*, *Il barbiere di Siviglia* i *La Cenerentola*, de Rossini, *Don Pasquale* i *Lucia di Lammermoor* de Donizetti, *Il trovatore*, *La traviata*, *Un ballo in maschera* i *Falstaff* de Verdi, *Roméo et Juliette* de Gounod, *Die Fledermaus* de Strauss, *Manon* de Massenet, *Madama Butterfly*, *La bohème*, *Suor Angelica* i *Gianni Schicchi* de Puccini, amb l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell i la Fundació Òpera a Catalunya pel cicle a Òpera a Catalunya.

Assistent de direcció d'escena

Miquel Gorriz Casas

Director assistent

Llicenciat en interpretació a l'Escola Superior d'Art Dramàtic del Vallès (Institut del Teatre) l'any 1985, amb la presentació d'una tesina que obté Matricula d'Honor, i estudis d'interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona (1985-88). Membre del Teatro Fronterizo, debuta com actor l'any 1986 amb José Sanchis Sinisterra i l'obra *Ñaque o de piojos y actores*, i com actor, autor i director amb l'espectacle *Minim.mal Show* al 1987. Actualment és professor d'interpretació i director d'escena del Taller d'Òpera de l'Escola Municipal de Música de Terrassa. Dels seus últims espectacles destaquem: *Papà Mozart*, amb Roger i Joan Pera i l'Orquestra Simfònica del Vallès; *Shirley Valentine* de Willy Russell, amb Mercè Aránega; *Cavalleria rusticana* i *Pagliacci*, amb l'AAOS i l'OSV; *El metge de Lampedusa*, amb Xicu Masó, Teatre Lliure; *ART* de Yasmina Reza, amb Arquillué, Orella i Villanueva, Teatre Goya; *Molly Sweeney* de Brian Friel, Premi Quim Masó 201; *Primer amor* de Samuel Beckett, amb Àlex Ollé i Pere Arquillué, Festival Grec 2010. Estrena en castellà al Centro Dramático Nacional el 2018. Des de 2002 és ajudant de direcció del primer cast i director adjunt, amb Pau Monterde, de l'Escola d'Òpera de Sabadell, amb qui ha realitzat fins ara un total de vint-i-sis produccions per a l'AAOS - Òpera Catalunya. El 2019, *La Cenerentola* de Rossini i al 2020, *La Flauta Mágica* de W. A. Mozart.

Disseny Escenografia

Elisabet Castells

Disseny escenografia

Arquitecta per l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona i graduada en Escenografia a l'Escola Superior d'Art Dramàtic de l'Institut del Teatre, on actualment és professora i cap de Departament de Disseny Escènic. Des del 2001 inicia la seva carrera professional com escenògrafa per teatre, cinema i actes commemoratius amb directors com Juan Miranda, Melina Pereira, Manuela Lorente o Miquel Górriz. En el 2002 comença com escenògrafa en òpera amb directors escènics como Pau Monterde, Miquel Gorriz o Susana Egea; *Le nozze di Figaro*, *Die zauberflöte*, *Così fan tutte*, *Suor Angelica*, *Gianni Schicchi*, *Lucia di Lammermoor*, *La bohème*, *La Cenerentola*, *La traviata* o *Falstaff* són alguns dels més de 20 títols realitzats per a l'Òpera de Catalunya, el Conservatori del Liceu de Barcelona o l'Escola Superior de Música de Catalunya.

Disseny de Vestuari

Montse Figueras

Disseny de vestuari

Graduada en escenografia a l'Escola Superior d'Art Dramàtic de l'Institut del Teatre i graduada en Estudis Superiors de Disseny d'Interiors a La Llotja. Actualment imparteix classes d'escenografia a l'Institut del Teatre, d'on també n'és la Secretària Acadèmica de l'Escola d'Art Dramàtic. També treballa com a docent a l'escola d'imatge i so ITES Barcelona dins el cicle de Realització Audiovisual.

Des del 2004 ha participat en nombrosos muntatges de teatre, publicitat, TV, cinema i esdeveniments, tant en l'àmbit de l'escenografia com en el disseny de personatge i la il·luminació escènica. Amb directors com Pere Portabella, Magda Puyo, Miquel Gorriz, José Sánchez Sinisterra, Julio Wallovits o Alícia Gorina, en projectes com *Die Still vor Bach*, *Parlour Song*, *Papa Mozart*, *Vagues notícies de Klamm*, *Flechas del Ángel del Olvido*, *Las Listas*, *Fronteres...* en produccions del TNC, Sala Beckett, CCCB o TV3 entre d'altres.

Disseny Il·luminació

Nani Valls

Il·luminador

Natural de Barcelona. És batxiller superior i ha realitzat estudis de cinema. Ha treballat amb el Teatre La Cubana, Comediants, Nats Nus Dansa, Tortell Poltrona i moltes companyies de teatre i dansa fent gires a diversos països europeus i americans; al Festival Grec de Barcelona des del 1984 al 1999. A les Nits Culturals de Sant Pere de Sallavina des de 1999 fins l'actualitat. Comença amb l'AAOS el 1999 i desde 2004 fa totes les produccions fins a la producció d'*Aida* de Verdi d'aquesta darrera temporada, amb un gran èxit per part del públic i de la crítica.

Cor Amics de l'Òpera de Sabadell

A l'ensems de la fundació de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell es crea el Cor. La seva primera intervenció fou amb l'òpera *Madama Butterfly* de Puccini el 7 d'octubre de 1982, dia de la presentació al públic de l'AAOS. Els 39 anys passats i les 922 representacions d'òpera, sarsuela i concert han conferit al Cor una molt forta experiència dintre del món de la lírica. Ha actuat al Gran Teatre del Liceu en substitució del seu cor, en l'òpera *Maria Stuarda* i el públic i la premsa van elogiar-lo. Després de l'incendi del Gran Teatre del Liceu es va crear una Federació d'Associacions d'Amics de l'Òpera de Catalunya, presidida per Mirna Lacambra, pro reconstrucció del Teatre, i el primer en actuar a les Rambles de Barcelona, davant del Teatre del Liceu, fou el Cor de l'AAOS. El cor està format per una seixantena de cantaires de Sabadell, Barcelona i comarca. L'any 2003 va assumir la direcció del cor el mestre Daniel Gil de Tejada. També comptem amb la col·laboració de la pianista Andrea Álvarez. A partir del 1989 participa en el cicle Òpera a Catalunya, que organitzat per l'AAOS, porta l'òpera a diverses poblacions catalanes.

Sopranos

Maria Arredondo
Consòl Balagué
Loreta Bartkeviciute
Anna Belmonte
Alba Boix
Rosa M. Campmany
Dolors Casajuana
Adriana Maria de León
Esther de Santos
Susana García
Justina Godino
Alícia Martínez
Margarita Martínez
Ana Mas
Elaine McDaid
Laura Obradors
Laia Puigmartí
Sara Sarroca
Esperança Vergés

Mezzosopranos

Cecília Ferraioli
Paula Francolino
Shushanik Hovhannisyan
Maite Mañosa
Mariya Melnychyn
Sílvia Morral
M. Àngels Polop
Marta Roca
Olha Shvydka

Tenors

Eladi Adell
Gustavo Ardaya
Àngel Arevalo
Jaume Fonollà
Josep M. Guix
Juan Ignacio Guzmán
Víctor Martínez
Isidre Obregón
Pere Olivella
Carles Ortiz
Josep Perea
Alexeider Pérez
Andrés Rodríguez
Héctor Vidondo

Barítons – Baixos

Raúl Blangino
Mario José Bueno
Pau Camero
Xavier Casademont
Alejandro Chelet
Quim Cornet
Salvador Esplugas
Jordi Ferrer
Fabián Reynolds
Roger Reverter
Carles Salmons
Jordi Tugas
Lluís Vergés

Director

Mtre. Daniel Gil de Tejada

Sots-Directora

Andrea Álvarez

Orquestra Simfònica del Vallès

L'Orquestra Simfònica del Vallès (OSV) és una realitat que porta la música al cor de les persones des del 1987. Les emocions són el nostre fort, i per transmetre-les, procurem cada vegada més fer participar el públic, innovar en els formats i en les maneres de fer música, i aprofundir en el compromís de valor amb la nostra comunitat. Som l'única orquestra professional estable privada del país, on els músics i equip de gestió són alhora empleats i accionistes.

La nostra intensa activitat —més de 100 actuacions l'any— es centra, per un costat, al Palau de la Música Catalana, on celebrem la 26a temporada de concerts “Simfònics al Palau”, amb tretze concerts anuals que realitzem en coproducció amb el nostre soci principal, el Palau de la Música Catalana, i, per l'altre, a la ciutat de Sabadell, on realitzem la temporada de concerts simfònics. A més, des de la nostra fundació som l'orquestra titular del circuit Òpera a Catalunya. Han estat els nostres directors titulars: Albert Argudo, del 1988 al 1992; Jordi Mora, del 1993 al 1997; Salvador Brotons, del 1997 al 2002; Edmon Colomer, del 2002 al 2005; David Giménez Carreras, del 2006 al 2009, Rubén Gimeno, del 2009 al 2016 i James Ross del 2017 al 2018. Des del setembre del 2018, n'és el director titular Xavier Puig.

Som l'orquestra espanyola amb més presència a les xarxes socials, amb més de 22.200 seguidors a Twitter, 18.900 a Facebook, i juntament amb el Banc Sabadell hem fet el flashmob “Som Sabadell”, amb més de 88 milions de visites a Youtube, el video d'una orquestra simfònica més vist arreu del planeta.

FORMACIÓ ORQUESTRAL

Temporada 2021 – 2022

Director titular:

Xavier Puig

Responsable de programació:

Jordi Cos

Concertino titular:

Marta Cardona

Concertino associat:

Javier Mateos

Violins 1rs: María Dolores González*, Canòlich Prats**, Irina Galstian, Joaquim Giménez, Narcís Moltó, Nathalie Smirnoff i Helena Muñoz

Violins 2ns: Giovanni Giri*, Gala Cebotari**, Xavier Buira, Joan Montero, Carles Planas i Xavier Riba

Violes: Joan Fèlix*, Javier García**, Lynn Jo Barton, Josep Bosch, Lluís Cabal i Jordi Cos

Violoncels: Romain Boyer*, Magdalena Cristea**, Montserrat Biosca i Joan Esplugas

Contrabaixos: Joan Collell*, Joan A. Lozano** i Manel Ortega

Flautes: Isabel Moreno* i Xavier Pomerol**

Oboè: Òscar Diago*

Clarinets: Toni Galán* i Ricardo Ríos**

Fagot: Pau Solà**

Trompes: Carles Lizondo*, Laureà Vicedo** i Carles Domingo

Trompetes: Carlos Megías* i Alexandre Baiget**

Trombons: Francisco Palasí** i Sergi Alonso**

Timpani: Marc Cabero*

Percussió: Francisco José Sánchez Bruno*

* Solista

** Assistent solista

EQUIP DE GESTIÓ

Gerent: Oscar Lanuza

Direcció financera: Núria Sales

Cap de Comunicació:

Blanca de Carreras

Direcció tècnica:

Oriol Marcos

Àrea tècnica:

David Santamaria

Arxiu musical:

Irina Galstian

Encarregat d'orquestra:

Joaquim Giménez

Regidor d'orquestra: Nil

Sarró

Comptabilitat:

Mari Cruz Chica

Comunicació:

Maite Sabalete

Secretària:

Cristina López

Al cicle Simfònics al Palau
col·labora:

B Sabadell
Fundació

Amb el suport de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOVERN DE
ESPANYA

INSTITUT DE CULTURA
I TURISME

inaem
INSTITUT NACIONAL D'ARTES
ESCENICAS

Patrocinadors i col·laboradors
principals de l'OSV

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació
Barcelona

Diputació de Girona

Ajuntament
de Sabadell

B Sabadell
Fundació

Fundació
FLUIDRA
Llegat Joan Planes

moventia
MUSICA I MOVIMENT

Col·laboradors de l'OSV

UAB
Universitat Autònoma
de Barcelona

M Maresme
MUSEU D'ART I DISENY

BENVIC
BENVIC

idneo
IDNEO

FUNDACIÓ
OPERA
CATALUNYA

Media partners

L'AVANGUARDIA

Cat Música

REVISTA
MUSICAL
CATALANA

4401
classica
& jazz

NÚVOL

Melómano

L'OSV forma part de **clade**
Clade Ensemble
Cooperatiu

Troba'ns a:
www.palaumusica.cat
www.orfeocatala.cat
www.osvalles.com

